

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/107/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3215010003
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Patrik Príbelský, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3215010003.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Patrika Príbelského PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému Y. Y., nar. XX.XX.XXXX v M., bytom F. U., L. L. č. XX, stíhaného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.2 Tr. zákona, prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn.: 5T/2/2015-167 z 02.04.2015 a na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. februára 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného Y. Y.
z a m i e t a ,
pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Okresný súd Bánovce nad Bebravou rozsudkom sp. zn.: 5T/2/2015-167 zo dňa 02.04.2015 uznal obžalovaného Y. Y. za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.2 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že hoci mu z ustanovenia § 62 ods. 1 a nasl. Zákona o rodine vyplýva povinnosť prispievať na výživu dieťaťa a rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 1P/155/2012-55 zo dňa 21.12.2012, právoplatným dňa 02.01.2013, bol zaviazaný prispievať na výživu svojho maloletého syna W. Y., nar. XX.XX.XXXX vo výške 100,- eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám oprávnenej, jeho matky Y. Y. N., trvale bytom G., ul. L. č. XXX/XX, ktorej bol zverený do osobnej starostlivosti, si svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného v období od 15.11.2013 doposiaľ úmyselne neplnil pravidelne napriek tomu, že hoci je ekonomicky činný ako súkromný podnikateľ podľa živnostenského zákona a má dostatočný príjem, na výživu svojho nezaopatreného syna riadne neprispieval, čím sa jej plneniu úmyselne vyhýbal, pričom v sledovanom období mu vznikol dlh na nezaplatenom výživnom v celkovej výške 925 €.

Za to mu bol podľa 207 ods.2, § 38 ods.2 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienenečne odložený na skúšobnú dobu určenú podľa § 50 ods.1 Tr. zákona v trvaní 24 mesiacov.

Podľa § 50 ods.2 v spojení s § 51 ods.4 písm. d) Tr. zákona bola obžalovanému uložená povinnosť v skúšobnej dobe zaplatiť zameškané výživné.

Uvedený rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote odvolaním napadol obžalovaný vo výroku o vine i treste. Odvolanie bližšie písomne zdôvodnil tým, že okresný súd nesprávne zistil skutkový stav. V odôvodnení rozsudku sa tiež uvádzajú tvrdenia, ktoré nemajú základ vo vykonanom dokazovaní. Súd vychádzal z toho, že dve rôzne obžaloby z dôvodu neplnenia si dvoch vyživovacích povinností na osoby žijúce v spoločnej domácnosti je prijateľné, pretože jedna z odkázaných osôb už dosiahla plnoletosť. Tiež chaotické plnenie výživného na rôzne účty označil za fakt, ktorý nie je spôsobilý ako obhajovací dôvod. Súd nepochopiteľne rozdelil plnenie výživného vo výške 250,- € na dve časti a to na oboch synov obžalovaného zvlášť. Do uhradeného výživného započítal iba plnenie vo výške 100,-€, hoci obžalovaný plnil sumou 250,-€ priamo matke maloletého. Z plnení k rukám

matky okresný súd odpočítal plnenie na syna Y., hoci tomuto mal plniť priamo k jeho rukám. Syn Y. ako svedok evidentne klamal, keď poskytnuté výživné označil za dar.

Navrhol preto, aby krajský súd z dôvodu nepreskúmateľnosti zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, prípadne, aby obžalovaného s poukazom na § 86 písm. a) Tr. zákona oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný sa na verejné zasadnutie nedostavil, požiadal o jeho odročenie zo zdravotných dôvodov a priložil scan potvrdenia, že bol dňa 15.02.2016 na ošetrení u lekára, kde mu bola zistená klasická migréna.

Keďže ospravedlnenie obžalovaného nespĺňalo náležitosti vyžadované v § 120 ods.2 Tr. poriadku, bolo verejné zasadnutie vykonané v neprítomnosti obžalovaného.

Poškodená sa na verejné zasadnutie taktiež nedostavila a požiadala o jeho vykonanie v jej neprítomnosti. Z jej písomného vyjadrenia vyplynulo, že obžalovaný dosiaľ neuhradil dlžné výživné, ani jeho parciálnu časť.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že je toho názoru, že rozsudok okresného súdu je zákonný a dôvodný, a preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd preskúmajúc napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods.7 Tr. por., práva na obhajobu - § 2 ods.9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods.12 Tr. por., i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods.14 Tr. por. Krajský súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Pokiaľ ide o skutkový stav krajský súd uvádza, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom v konaní nezistil také chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, tak ako je uvedený v rozsudku okresného súdu a zistenie, že skutok spáchal obžalovaný. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne a svoje závery riadne vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 ods.1 Tr. por.

Obžalovaný je usvedčovaný predovšetkým priamou výpoveďou poškodenej Y. Y. N., svedka Y. Y., ako i ostatnými listinnými dôkazmi. Poškodená jasne popísala, akým spôsobom bolo platené výživné a aký je celkový dlh na výživnom. S jej výpoveďou korešponduje i výpoveď svedka Y. Y. a ostatné listinné dôkazy. V podrobnostiach poukazuje krajský súd na odôvodnenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, s ktorým sa stotožnil.

Obžalovaný síce spáchanie žalovaného skutku popiera, no vyššie uvedenými dôkazmi bolo bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že sa žalovanej trestnej činnosti dopustil. Bol si riadne vedomý svojej zákonnej povinnosti vyživovať svojho syna a tejto sa vedome vyhýbal a to napriek tomu, že reálne si svoju vyživovaciu povinnosť bol schopný plniť. Keďže odvolanie podal len obžalovaný, krajský súd s poukazom na zásadu zákazu reformácie in peius nebral do úvahy prípadnú časť dlžného výživného, ktoré nebolo zaplatené v období po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa.

Ak obžalovaný namietal, že predmetom obžaloby nebolo zanedbanie vyživovacej povinnosti voči obom jeho deťom, tak krajský súd musí uviesť, že pri rozhodovaní o trestnom čine je súd vždy viazaný skutkom uvedeným v obžalobe. Tu bola podaná obžaloba len čo sa týka neplnenia vyživovacej povinnosti (vyhýbania sa je plnenia) vo vzťahu k synovi W. Y..

Je pravdou, že podľa ustálenej súdnej praxe je na posúdenie toho, či ide o jeden alebo viacero trestných činov spáchaných v reálnom súbehu rozhodujúci počet výchovných prostredí, v ktorých deti žijú. Je však tiež potrebné uviesť, že pojem „výchovné prostredie“ je pojmom „zastrešujúcim“ pre prípad, že v jednom výchovnom prostredí žije viacero oprávnených osôb, ktorých nároky sú zastrešené jedným zo zákonných zástupcov, k rukám ktorého je potrebné výživné plniť. V danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že ešte pred podaním obžaloby nadobudol jeden zo synov obžalovaného - Y. Y. - schopnosť samostatne sa živiť a to od mesiaca december 2014. Páchanie žalovaného trestného činu vo vzťahu k

druhému synovi obžalovaného však pokračovalo i po tomto období. V danom prípade sa preto možno stotožniť s argumentáciou súdu prvého stupňa, že v čase podania obžaloby sa obe deti obžalovaného fakticky nachádzali akoby v dvoch rôznych výchovných prostrediach.

Krajskému súdu nie je úplne jasné, voči akému konkrétnemu postupu súdu prvého stupňa smerovala námietka obžalovaného, že súd rozdelil plnenie výživného vo výške 250,- € mesačne k rukám matky na dve časti a to na 100,- € pre W. a 150,- € na Y.. Zrejme sa jednalo o čestné prehlásenie matky oboch detí zo 04.08.2014 na č.l. 147. Krajský súd však poukazuje, že z čestného prehlásenia vyplýva, že obžalovaný 04.08.2014 vyplatil k rukám matky výživné na obe deti vo výške 250,-€. Ak preto okresný súd uvedenú sumu rozdelil vyššie uvedeným spôsobom, tak sa jedná o postup správny. Krajský súd v tejto situácii poukazuje aj na to, že obžalovaný predložil i sfašované čestné prehlásenie, ktoré správne súd prvého stupňa nevezal do úvahy.

Z uvedených skutočností potom vyplýva, že obrana obžalovaného bola jednoznačne vyvrátená.

Obžalovaný teda svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu tak, ako to správne skonštatoval už okresný súd. Krajský súd potom v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Vo vzťahu k výroku o treste v napadnutom rozsudku krajský súd konštatuje, že pri ukladaní trestu okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy. Keďže u obžalovaného neboli zistené poľahčujúce ani príťažujúce okolnosti, nebolo potrebné trestnú sadzbu upravovať.

S prihliadnutím na už spomínané okolnosti prípadu, spôsobený následok, osobu obžalovaného, možnosti nápravy a skutočnosť, že odvolanie bolo podané výlučne v prospech obžalovaného, dospel preto odvolací súd k záveru, že trest odňatia slobody uložený súdom prvého stupňa v trvaní 10 mesiacov ako trest podmienený s odkladom na skúšobnú dobu 24 mesiacov je zákonný, nie je neprimeraný a takto uloženým trestom bude splnený jeho účel. Správne je i rozhodnutie o uložení povinnosti zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

Z týchto dôvodov odvolanie obžalovaného odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.